

Arrest

nr. 110 896 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2012 tot intrekking van het recht op vestiging en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN ISTENDAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 maart 2001 treedt verzoekende partij in het huwelijk met een in België verblijvende vreemdeling.

1.2. Op 8 oktober 2002 dient verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar op dat ogenblik Belg geworden echtgenote.

1.3. Op 12 november 2002 werd verzoekende partij in bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 5 november 2012.

1.4. Op 25 oktober 2010 wordt het voormeld huwelijk bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen nietig verklaard. Op 18 januari 2012 wordt dit vonnis bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen.

1.5. Op 16 december 2012 wordt beslist tot intrekking van het recht op vestiging evenals tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Betrokken vreemdeling huwde op 27.03.01 met de, op dat moment nog, Marokkaanse onderdane E.B., S. {...}. Zijn aanvraag gezinshereniging van 05.04.01 op basis van het toenmalige artikel 10 van de wet van 15.12.1980 werd onontvankelijk verklaard omdat zijn echtgenote op dat moment niet meerderjarig was. Zijn aankomstverklaring werd verlengd. Pas toen zijn echtgenote meerderjarig werd, werden (op 04.02.02) instructies opgesteld om de betrokkene een attest van immatriculatie af te leveren. Op 14.06.02 werd Mevr E.B. {...} Belg. Op 08.10.02 diende de betrokkene een aanvraag vestiging in in functie van zijn Belgische echtgenote overeenkomstig het toenmalige art 40 van de wet van 15.12.1980. Hij ontving een identiteitskaart voor vreemdelingen op 12.11.02 die werd omgezet naar een C-kaart op 21.11.07.

Het Hof van beroep van Antwerpen bevestigde op 18.01.12 (arrestnummer 2012/302) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 25.10.10 (ref 10/2306/A) en vernietigde hiermee het huwelijk tussen E.B. {...} en E.B. {...} als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de internationale en Belgische openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het arrest werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 23.07.12.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met E.B., S. {...}. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit voornoemd vonnis en arrest.

Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit” wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie A.M., Adviseur,

Wordt aan de genaamde E.B., A. {...} geboren te {...}, die de Marokkaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste binnen de 5 dagen na kennisname het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten: {...}, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

REDEN VAN DE BESLISSING:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken bij beslissing van 16.10.2012

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij arrest van het Hof van beroep van Antwerpen van 18.01.12 (arrestnummer 2012/302) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane E.B., S. {...} vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980: de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van VIJF jaar (maximum vijf jaar) gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene had volgens de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (ref vonnis 10/2306/A) en het Hof van beroep van Antwerpen (arrestnummer 2012/302) niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de vrouw met wie hij huwde. Hij heeft bewust en met een frauduleuze intentie misbruik gemaakt van de Belgische procedures voor gezinshereniging. Het staat

vast dat mijnheer gefraudeerd heeft teneinde zijn verblijfsrecht in België te bekomen. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken wegens fraude bij beslissing van 16.10.2012.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtmatig vertrouwen evenals van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Overwegende dat de betwiste beslissing als volgt gemotiveerd wordt: {..}

Overwegende dat verzoeker nog huidig betwist dat hij zijn huwelijk met E.B.S. simuleerde; Dat verzoeker bovendien sinds 2001 in België leeft; Dat zijn hele familie (moeder, broer, zuster) ook in België leeft; Dat hij vanaf het begin een woonplaats bezit en dat hij door middel van een arbeidscontract voor onbepaalde duur voor de NV SCHMUTZ als industriële schilder werkt; Dat hij dus perfect in België, waar hij familiebanden en sociale en professionele betrekkingen bezit, geïntegreerd is; dat de betwiste beslissing helemaal met dit geheel van omstandigheden, die zich sinds zijn huwelijk met Mw E.B. voordeden, geen rekening houdt en nl. niet met de lange periode die tussen zijn huwelijk (27/03/2001) en het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen (18/01/2012), d.w.z. meer dan tien jaar, verstreken is; Dat de toepassing van het adagio “fraus omnia corrumpit” niet absoluut is en dat deze toepassing, de elementen van integratie, die door verzoeker sinds zijn installatie in België getoond worden, d.w.z. meer dan 12 jaar, zeker niet kan vernietigen; Dat de betwiste beslissing, daar deze met andere elementen van het dossier van verzoeker geen rekening houdt, niet adequaat en volledig gemotiveerd is; Dat deze de in het middel vermelde bepalingen schendt en nl. artikel 62 van de Wet dd. 15/12/1980 en artikels 2 en 3 van de Wet dd. 29/07/1991; Dat de betwiste beslissing bovendien artikel 8 EVRM, die het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven voor iedere persoon die in België leeft garandeert, schendt; Dat verzoeker het centrum van zijn economische, familiale en professionele intresten sinds 2001 in België wel stelde; Dat hij toegelaten werd om zich in België te installeren, eerst met een identiteitskaart voor vreemdelingen op 12/11/2002 en daarna met een C-kaart op 21/11/2007; dat hij op basis daarvan een sociale woning bij Woonhoven Antwerpen huurde; Dat hij sinds meerdere jaren in België werkt en dat hij sinds 2008 met een contract met onbepaalde duur als industrieel schilder bij NV SCHMUTZ in Merksem werkt; Dat hij een maandelijks salaris van ongeveer 1 150, 00 EUR heeft (behalve in geval van werkloosheid wegens slecht weer); Dat hij in België perfect geïntegreerd is en dat hij, naast zijn moedertaal, ook het Frans en het Nederlands spreekt; Dat het onmiskenbaar is dat verzoeker sinds 2001 het centrum van zijn privé en familiale intresten in België bouwde, feit waarmee de betwiste beslissing absoluut geen rekening houdt; Dat verzoeker bovendien laat opmerken dat de procedure eisende de vernietiging van zijn huwelijk slechts op 24/03/2010 door de Procureur des Konings te Antwerpen ingediend werd terwijl hij op 27/03/2001 trouwde en terwijl hij sinds 21/12/2005 echtgescheiden is; Dat verzoeker in België wel geïntegreerd is en dat de betwiste beslissing, die met geen juridisch of feitelijk element rekening houdt, de in het middel vermelde artikel 8 EVRM schendt; dat de betwiste akte dus nietig moet verklaard worden;”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet alsook van het “rechtmatig vertrouwen” merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding hiervan, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling of beginsel door de bestreden beslissingen geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Waar verzoekende partij thans nog betwist dat zij een schijnhuwelijk is aangegaan, wijst de Raad erop dat de bevoegde rechtscolleges zich gebogen hebben over dit gegeven en geoordeeld hebben dat dit wel het geval is. Verzoekende partij kan in casu niet dienstig voorhouden geen schijnhuwelijk te hebben aangegaan.

2.5. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen na het arrest van het hof van beroep te Antwerpen waarbij het huwelijk tussen verzoeker en de Belgische onderdaan nietig verklaard werd. De Raad wijst erop dat de instelling van het huwelijk de Belgische openbare orde raakt. Verzoeker betwist geenszins dat het huwelijk, op basis waarvan hij zijn verblijfsrecht heeft verkregen, nietig werd verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en dat dit vonnis bevestigd werd door het hof van beroep te Antwerpen, omwille van een schijnhuwelijk. Door het aangaan van een schijnhuwelijk heeft verzoeker een inbreuk gepleegd op de civielrechtelijke openbare orde.

De rechtsgevolgen van de ontbinding van het huwelijk door nietigverklaring gelden *ex tunc*. Ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker wordt hij geacht nooit gehuwd te zijn geweest met de Belgische onderdaan en nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Alle rechten die uit dit huwelijk voortvloeien, komen te vervallen. Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een machtiging tot vestiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54).

Waar verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn jarenlange integratie, dient er nogmaals op te worden gewezen dat de nietigverklaring van het huwelijk met de Belgische onderdaan met terugwerkende kracht geldt, zodat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). Verzoekers verblijfstoestand moeten worden vastgesteld als hadden dit huwelijk en de gevolgen die eruit voortvloeien nooit plaatsgevonden. Het gegeven dat het een hele tijd geduurd heeft vooraleer zijn huwelijk werd nietig verklaard, kan hieraan geen afbreuk doen.

2.6. Verzoekende partij betoogt dat haar hele familie (moeder, broer en zus) in België verblijft. De verzoekende partij baseert zich aldus op het gegeven dat zij een familieleven heeft met haar broer, zus en moeder die op het Belgische grondgebied verblijven. De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers en/of zussen niet kan worden aangenomen tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM, 2003, *Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96). De Raad herinnert er

voorts aan dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Uit het summiere betoog van verzoekende partij kan geenszins worden afgeleid dat er bijkomende elementen zijn van afhankelijkheid tussen verzoekende partij en haar moeder, broer en zus die ertoe zou leiden dat in casu gesproken kan worden van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij een privéleven heeft in België waarbij zij onder meer verwijst naar haar tewerkstelling en sociale contacten. Waar verzoekende partij verwijst naar deze sociale contacten kan het volstaan aan te geven dat zij niet aannemelijk maakt dat zij de relaties die zij in België heeft opgebouwd niet kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatietechnieken en dat effectief geraakt wordt aan een door artikel 8 van het EVRM beschermd deel van haar privéleven. Verzoekende partij toont evenmin aan dat er hinderpalen zijn die haar zouden verhinderen een tewerkstelling in het land van herkomst te vinden.

Zelfs in de veronderstelling dat enig aspect van haar familie- of privéleven dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht dan nog moet worden gesteld dat artikel 8, tweede lid van het EVRM verweerder hoe dan ook toelaat deze beslissingen te nemen. Hierbij moet worden aangegeven dat verzoekende partij voorbijgaat aan het feit dat zij, gelet op de nietigverklaring van haar huwelijk – nietigverklaring die ex tunc werkt – dient te worden geacht nooit een verblijfsrecht te hebben gehad en dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om aan vreemdelingen die niet legaal in het Rijk verblijven een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. De ten aanzien van verzoekende partij genomen verwijderingsmaatregel heeft bijgevolg een wettelijke basis. De bestreden beslissingen werden daarenboven genomen om de in artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde doelen te bereiken en verzoekende partij toont met haar toelichtingen evenmin aan dat haar privé- en familieleven, wanneer dit wordt afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve toepassing van de Vreemdelingenwet, zwaarder zou moeten doorwegen en dat er kan gesproken worden van een disproportionele inmenging (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

2.7. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER